Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

15. září 2021 *

„Veřejná služba – Smluvní zaměstnanci – Odměňování – Příspěvek za práci v zahraničí – Článek 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu – Odepření příspěvku za práci v zahraničí – Obvyklé bydliště – Výkon funkce v mezinárodní organizaci usazené ve státě místa zaměstnání“

Ve věci T-466/20,

LF, zastoupený S. Orlandim, avocat,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené T. Bohrem a A.-C. Simon, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Úřadu Komise pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) ze dne 11. září 2019, kterým byl žalobci odepřen příspěvek za práci v zahraničí,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení: S. Gervasoni, předseda, P. Nihoul (zpravodaj) a R. Frendo, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. dubna 2021,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 69 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), který se podle čl. 20 odst. 2 a článku 92 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“) použije obdobně na smluvní zaměstnance, stanoví:

„Příspěvek za práci v zahraničí se rovná 16 % součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě, na které má dočasný zaměstnanec nárok. Příspěvek za práci v zahraničí nesmí být nižší než 538,87 eur měsíčně.“

2 Článek 4 přílohy VII služebního řádu, který se použije obdobně na smluvní zaměstnance na základě článků 16 a 92 PŘOZ, zní:

„1. Příspěvek za práci v zahraničí ve výši 16 % z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě vyplácených úředníkovi je poskytován:

a) úředníkům,

– kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, a

– kteří v době [po dobu] pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání. Pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci;

b) úředníkům, kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, ale kteří v době [po dobu] deseti let přede dnem jejich nástupu do služebního poměru měli bydliště mimo evropské území uvedeného státu z důvodů jiných, než je výkon funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace.

[…]“

Skutečnosti předcházející sporu

3 Žalobce, LF, je belgickým státním příslušníkem narozeným v Belgii.

4 V roce 1982 se ve věku čtyř let přestěhoval se svou rodinou do Francie, kde studoval a pracoval do 31. března 2013, s výjimkou období od 1. června 2002 do 31. května 2003, během kterého pracoval v Peru pro francouzské ministerstvo zahraničních věcí.

5 V období od 1. dubna 2009 do 30. března 2013 pracoval na francouzském ministerstvu životního prostředí, udržitelného rozvoje a energetiky v Paříži (Francie) a v období od 1. do 30. dubna 2013 byl ve Francii veden v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání.

6 Dne 1. května 2013 vstoupil do služeb Evropské komise v Bruselu (Belgie) jako smluvní zaměstnanec funkční skupiny IV v rámci generálního ředitelství (GŘ) pro výzkum a inovace a poté GŘ pro zemědělství a rozvoj venkova na základě smlouvy na dobu určitou, která byla několikrát bez přerušení obnovena. Platnost této druhé smlouvy uplynula dne 30. dubna 2019.

7 Po celou tuto dobu pobíral žalobce příspěvek za práci v zahraničí na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu vzhledem k jeho belgické státní příslušnosti a jeho nepřítomnosti na belgickém území po dobu deseti let, která předcházela jeho přijetí Komisí do zaměstnání.

8 V roce 2014 se žalobce v Belgii oženil s francouzskou státní příslušnicí, se kterou má dvě děti, narozené v Bruselu v letech 2015 a 2017. Jeho manželka, která byla ve Francii osobou samostatně výdělečně činnou, pracovala v Belgii na základě smlouvy na dobu neurčitou. Podle informací poskytnutých žalobcem na jednání a zaznamenaných do protokolu z jednání je žalobcova manželka v Belgii daňovou rezidentkou.

9 Dne 20. listopadu 2018 zveřejnila Komise oznámení o interním výběrovém řízení COM/03/AD/18, otevřeném pro smluvní zaměstnance, jehož předmětem byl nábor úředníků do platové třídy AD 6. Žalobce se přihlásil do tohoto výběrového řízení a jeho jméno bylo dne 3. prosince 2019 zapsáno na seznam úspěšných uchazečů.

10 Kromě toho dne 25. ledna 2019 podal žalobce přihlášku poté, co bylo dne 7. ledna 2006 zveřejněno oznámení o volném pracovním místě v rámci agentur REA/INTER-CA/2018/PA/A-B/FGIV/09, jehož předmětem byl nábor smluvních zaměstnanců funkční skupiny IV do Evropské výkonné agentury pro výzkum (REA). Podle tohoto oznámení o volném pracovním místě se řízení mohli účastnit pouze smluvní zaměstnanci pracující v orgánu Evropské unie.

11 V květnu 2019 se žalobce dotázal agentury REA na výsledek tohoto výběrového řízení. Dne 16. května 2019 mu REA odpověděla, že rozhodnutí o jeho osobě nebylo dosud přijato a požádala jej o „trpělivost a vytrvání v jeho zájmu“.

12 E-mailem ze dne 7. června 2019 zaslala REA žalobci nabídku zaměstnání v postavení smluvního zaměstnance od 1. září 2019 na dobu jednoho roku s možností obnovení. Žalobce vyjádřil svůj souhlas s touto nabídkou dne 11. června téhož roku.

13 V období od 1. května do 31. srpna 2019 byl žalobce veden v evidenci jako uchazeč o zaměstnání v Belgii, přičemž jeho dávky v nezaměstnanosti byly hrazeny Unií. Kromě toho byl nadále pojištěn v rámci jejího systému zdravotního pojištění.

14 Dne 1. září 2019 nastoupil žalobce do služeb REA.

15 Dne 11. září 2019 Úřad Komise pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) rozhodl, že žalobce nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí (dále jen „napadené rozhodnutí“).

16 Dne 9. prosince 2019 podal žalobce Komisi stížnost proti napadenému rozhodnutí. Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 7. dubna 2020, doručeným následujícího dne, z důvodu, že nesplňoval podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.

17 Na základě rozsudku ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), měla Komise za to, že není namístě neutralizovat období od 1. května 2013 do 30. dubna 2019, během něhož žalobce pracoval u Komise, nýbrž že toto období

musí být zohledněno pro účely určení obvyklého bydliště zaměstnance, jelikož se předpokládá, že brání vytvoření trvalých vazeb mezi ním a zemí zaměstnání. Dodala, že s ohledem na kritéria formulovaná judikaturou týkající se obvyklého bydliště, a sice výdělečné činnosti a osobní vazby žalobce, nemohou vazby na Francii, na které se žalobce odvolává, zpochybnit existenci jeho obvyklého bydliště v Belgii.

18 Pokud jde o období čtyř měsíců od 30. dubna 2019, data skončení platnosti smlouvy uzavřené s Komisí, do 1. září 2019, data jejího přijetí agenturou REA, Komise zdůraznila, že žalobce si zachoval bydliště v Belgii spolu se svou manželkou a dětmi ve stejném bytě, ve kterém do té doby bydlel, s úmyslem v něm setrvat.

19 Dne 17. března 2020 byl žalobce v návaznosti na úspěšnou účast v interním výběrovém řízení COM/03/AD/18 organizovaném Komisí jmenován úředníkem v rámci tohoto orgánu, a to s účinností od 16. dubna téhož roku. Komise mu rovněž nepřiznala nárok na příspěvek za práci v zahraničí. Toto rozhodnutí je předmětem jiné žaloby podané žalobcem u Tribunálu, zapsané do rejstříku pod číslem T-178/21.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

20 Žalobce podal projednávanou žalobu návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 20. července 2020. Komise předložila svou žalobní odpověď dne 23. října 2020. Dopisem ze dne 25. listopadu 2020 se žalobce vzdal možnosti předložit repliku.

21 Dopisem ze dne 31. července 2020 požádal žalobce o anonymizaci na základě článku 66 jednacího řádu Tribunálu. Rozhodnutím ze dne 14. září 2020 Tribunál této žádosti vyhověl.

22 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (čtvrtý senát) o konání ústní části řízení.

23 Dopisem ze dne 3. března 2021 položil Tribunál účastníkům řízení na základě článku 89 jednacího řádu otázky týkající se zejména judikatury, která je podle nich použitelná na projednávanou věc. Účastníci řízení na tyto otázky odpověděli ve stanovené lhůtě.

24 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu týkající se zejména příslušné judikatury byly vyslechnuty na jednání konaném dne 23. dubna 2021.

25 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Úvodní poznámka

27 Článek 2 odst. 2 služebního řádu stanoví, že orgán nebo několik orgánů může svěřit kterémukoli z nich nebo interinstitucionálnímu subjektu výkon některých nebo všech pravomocí svěřených orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“) s výjimkou rozhodnutí v oblasti jmenování úředníků, povýšení nebo převedení úředníků. Kromě toho podle článku 91a služebního řádu veškerá odvolání týkající se oblastí, ve kterých byl použit čl. 2 odst. 2, směřují proti orgánu, jemuž je OOJ, jemuž byl svěřen výkon příslušných pravomocí, odpovědný.

28 Na základě článků 6 a 117 PŘOZ se čl. 2 odst. 2 a článku 91a služebního řádu použijí obdobně na orgány oprávněné k uzavírání pracovních smluv.

29 Rozhodnutím 2003/522/ES ze dne 6. listopadu 2002 (Úř. věst. 2003, L 183, s. 30) Komise vytvořila PMO.

30 Dne 12. prosince 2018 uzavřela REA na základě čl. 2 odst. 2 služebního řádu a článků 6 a 117 PŘOZ s PMO dohodou o poskytování služeb, z níž vyplývá, že PMO určuje individuální nároky smluvních zaměstnanců agentury REA, zejména pak nároky, které vyplývají z článku 69 služebního řádu a z jeho přílohy VII (oddíl E části II B uvedené dohody o poskytování služeb). Podle čl. 5 odst. 1 části II A dohody o poskytování služeb platí, že pokud REA přenesla na PMO výkon pravomocí svěřených OOJ nebo orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv, žaloby založené na článku 91 služebního řádu musí v souladu s článkem 91a služebního řádu směřovat proti Komisi.

31 V projednávaném případě tedy žaloba důvodně směřovala proti Komisi.

K jedinému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu

32 Žalobce má za to, že odmítnutím přiznat mu příspěvek za práci v zahraničí PMO porušil čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.

33 Komise tento žalobní důvod zpochybňuje.

34 V tomto ohledu je třeba uvést, že podmínky přiznání příspěvku za práci v zahraničí jsou stanoveny v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, který se na smluvní zaměstnance použije obdobně na základě čl. 20 odst. 2 a článků 21 a 92 PŘOZ.

35 Toto ustanovení rozlišuje dva případy, které se odvíjejí od státní příslušnosti úředníka.

36 První případ, který je upraven v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, se týká situací, kdy úředník „[není a nikdy nebyl státním příslušníkem] státu, na jehož území se nachází místo, kde [je zaměstnán]“. V tomto případě se k tomu, aby mohl získat příspěvek za práci v zahraničí, vyžaduje, aby úředník nebo zaměstnanec v době pěti let končících šest měsíců před nástupem do služebního poměru neměl obvyklé bydliště ani nevykonával své hlavní povolání na evropském území státu, kde je zaměstnán.

37 Druhý případ, upravený v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, se týká úředníka, „který má nebo měl státní příslušnost státu, na jehož území se nachází místo, kde je zaměstnán“. V tomto případě podléhá přiznání příspěvku za práci v zahraničí podmínkám, které jsou ve dvou směrech přísnější než podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

38 Tyto podmínky jsou následující.

39 Zaprvé, referenční období je u státních příslušníků státu zaměstnání stanoveno na deset let, zatímco v případě úředníků, kteří nemají státní příslušnost státu místa zaměstnání, je toto období pětileté (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2007, B v. Komise, F-7/06, EU:F:2007:129, bod 37).

40 Zadruhé, zachování bydliště ve státě místa zaměstnání po velmi krátkou dobu v průběhu desetiletého referenčního období postačuje k tomu, aby došlo ke ztrátě nebo odepření nároku na tento příspěvek (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. února 1976, Delvaux v. Komise, 42/75, EU:C:1976:21, body 6 až 11, ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise, T-273/17, EU:T:2018:480, bod 47, a ze dne 5. října 2020, Brown v. Komise, T-18/19, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:465, bod 112), zatímco pro úředníky, kteří nejsou státními příslušníky této země, dojde ke ztrátě nebo odepření nároku na příspěvek za práci v zahraničí pouze v případě, že dotyční měli obvyklé bydliště ve státě jejich budoucího zaměstnání po celé pětileté referenční období (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. prosince 1995, Diamantaras v. Komise, T-72/94, EU:T:1995:212, bod 48, a ze dne 27. února 2015, CESE v. Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, bod 54).

41 V projednávaném případě není zpochybňováno, že vzhledem k tomu, že žalobce má státní příslušnost státu místa zaměstnání (Belgie), odpovídá jeho situace druhé z možností, a řídí se tedy čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu. Žalobce proto podléhá přísným podmínkám uvedeným v bodech 39 a 40 výše.

42 Podle judikatury přísluší úředníkovi nebo zaměstnanci, který žádá o příspěvek za práci v zahraničí, aby prokázal, že splňuje podmínky pro jeho přiznání tím, že doloží, že si po celé referenční období zachoval své obvyklé bydliště mimo stát místa zaměstnání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne středa 27. září 2000, Rada v. Komise (T-317/99, EU:C:2000:218, bod 50).

K vymezení referenčního období

43 Projednávaná žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým PMO odmítl přiznat žalobci příspěvek za práci v zahraničí z důvodu, že žalobce v rozporu s tím, co vyžaduje čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu v případě úředníků, kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, kde jsou zaměstnáni, neprokázal, že měl po celé referenční období obvyklé bydliště mimo Belgii.

44 Pro účely použití tohoto ustanovení je třeba vymezit referenční období, které je třeba zohlednit.

45 Podle uvedeného ustanovení končí tato doba nástupem úředníka nebo zaměstnance do služebního poměru u dotyčného orgánu nebo agentury.

46 V projednávané věci žalobce nastoupil do zaměstnání u agentury REA dne 1. září 2019, takže desetileté referenční období uplynulo dne 31. srpna 2019.

47 Mělo by tedy v zásadě začít 1. září 2009.

48 Článek 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu však vylučuje zohlednění období, během kterých úředník obvykle bydlel mimo stát místa zaměstnání za účelem výkonu funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace. (viz bod 2 výše).

49 Proto je v takovém případě třeba pro určení, kdy začne referenční období, „neutralizovat“ tato období tím, že se prodlouží o stejnou dobu. (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne čtvrtek 25. září 2014, Grazyte v. Komise (T-86/13 P, EU:T:2014:815, bod 51).

50 V projednávané věci žalobce v období od 1. září 2009 do 30. března 2013, tedy po dobu tří let a sedmi měsíců, pracoval ve Francii pro francouzské ministerstvo životního prostředí, udržitelného rozvoje a energetiky.

51 Vzhledem k tomu, že tato činnost byla vykonávána pro stát mimo území státu místa zaměstnání, musí být referenční období na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu prodlouženo až do 1. února 2006.

52 Kromě toho žalobce pracoval jako smluvní zaměstnanec v Komisi od 1. května 2013 do 30. dubna 2019.

53 Referenční období však nesmí být v důsledku tohoto prodlouženo, neboť na rozdíl od toho, co bylo uvedeno ohledně období odpovídajících výkonu činnosti mimo stát místa zaměstnání, nepočítá výše uvedené ustanovení se žádnou „neutralizací“ za období, po něž úředník pracoval ve službách státu nebo mezinárodní organizace v tomto státě místa zaměstnání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise, T-273/17, EU:T:2018:480, body 60 a 62).

54 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že v daném případě referenční období začalo dne 1. února 2006 a skončilo dne 31. srpna 2019.

K určení obvyklého bydliště žalobce v období od 1. května 2013 do 31. srpna 2019

55 Je nesporné, že od 1. února 2006 do 30. dubna 2013, tedy dne, kdy začal pracovat u Komise jako smluvní zaměstnanec, měl žalobce obvyklé bydliště ve Francii, a tedy mimo stát místa zaměstnání.

56 Avšak k vyřešení sporu je třeba určit, zda bylo toto bydliště přeneseno po 1. květnu 2013 do Belgie.

57 Účastníci řízení ve své diskuzi rozdělili referenční období na dvě části odpovídající:

– na jedné straně době, po kterou žalobce pracoval v Komisi na smluvním základě (od 1. května 2013 do 30. dubna 2019);

– na druhé straně době mezi skončením jeho smlouvy uzavřené s Komisí a začátkem jeho činnosti v REA (od 1. května 2019 do 31. srpna 2019).

58 Účastníci řízení se ve svých spisech zaměřili na toto druhé období a snažili se určit stát, ve kterém měl tehdy žalobce obvyklé bydliště. Komise v této souvislosti zejména tvrdila v souladu s tím, co uvedla v napadeném rozhodnutí, že toto bydliště se nacházelo v Belgii, jelikož žalobce nadále žil v Bruselu v bytě, který do té doby obýval se svou manželkou a dětmi, a že se tamtéž zaregistroval jako uchazeč o zaměstnání. Žalobce uvedl, že se do Francie nepřestěhoval, protože očekával výsledek řízení o žádostech o přijetí do zaměstnání, které podal u REA a Komise v době, kdy byl ještě smluvním zaměstnancem Komise.

59 Tyto argumenty spočívají na takových skutečnostech, jako je okolnost, že si žalobce zachoval bydliště na stejném místě po skončení jeho smluvního pracovního poměru s Komisí, což znamená, že ona dvě období uvedená v bodě 57 výše by neměla být posuzována odděleně.

60 Účastníci řízení před Tribunálem se domnívají, že takový oddělený přezkum je však vyžadován judikaturou. Žalobce proto v bodě 31 žaloby uvádí, že platí domněnka, že činnost, kterou vykonával pro Komisi v období od 1. května 2013 do 30. dubna 2019, bránila vytvoření trvalých vazeb mezi ním a Belgií. V následujícím bodě zdůrazňuje, že po celou tuto dobu byla jeho přítomnost v Belgii výlučně spojena s uvedenými činnostmi. Tento přístup podle něj vyplývá z rozsudku ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480).

61 V odpověď na tento argument Komise, která se opírá o tutéž judikaturu, v bodě 21 své žalobní odpovědi uvedla, že je toho názoru, že pokud jde o dobu šesti let, během nichž žalobce pracoval v Komisi, nelze mít za to, že měl v této době obvyklé bydliště v Belgii.

62 Tentýž orgán však ve své odpovědi na otázku položenou Tribunálem tvrdí, že domněnka vyplývající z rozsudku ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480, bod 63), podle které činnost vykonávaná v rámci mezinárodní organizace brání vytvoření trvalých vazeb mezi dotčenou osobou a státem místa zaměstnání, je vyvrácená, pokud dotyčná osoba ukončí činnost v rámci mezinárodní organizace, takže od tohoto okamžiku již nelze pominout vazby ke státu místa zaměstnání.

63 S ohledem na tyto protichůdné názory a rozdíly je třeba objasnit, do jaké míry může být pracovní činnost vykonávaná pro mezinárodní organizaci ve státě místa zaměstnání zohledněna v případě takové osoby, jako je žalobce, která byla zaměstnána orgánem nebo agenturou nacházejícími se ve státě, jehož je státním příslušníkem, za účelem určení místa jejího obvyklého bydliště během referenčního období.

– K důsledkům, které je třeba vyvodit z pracovní činnosti vykonávané pro mezinárodní organizaci ve státě místa zaměstnání osobou, která má jeho státní příslušnost

64 Za účelem posouzení obtíží, které předestřeli účastníci řízení, je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu tak, jak byl vyložen judikaturou, stanoví pro úředníky nebo zaměstnance, kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, kde jsou zaměstnáni, že doba, po kterou vykonávali funkci ve službách státu nebo mezinárodní organizace mimo stát, kde jsou zaměstnáni, nemůže být zohledněna při výpočtu referenčního období a musí být neutralizována (viz body 48 a 49 tohoto rozsudku).

65 Jak vyplývá z jeho znění, výše uvedené ustanovení naproti tomu neobsahuje podobné pravidlo v případě výkonu funkce v mezinárodní organizaci ve státě místa zaměstnání, jak je tomu v projednávané věci.

66 Podle rozsudku ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480, bod 63), je však pro určení obvyklého bydliště žalobce třeba zohlednit výkon funkcí v mezinárodní organizaci, jelikož se předpokládá, že tato skutečnost brání vytvoření trvalých vazeb mezi ním a zemí, kde vykonává práci.

67 V některých případech je zajisté možné, že výkon činností v mezinárodní organizaci neusnadňuje či dokonce neumožňuje vytvoření takových vazeb.

68 Nicméně při určování obvyklého bydliště Tribunál v témže rozsudku ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480, body 84 až 93), uvedl, že žalobce bydlel ve státě, kde je zaměstnán, se svou rodinou po dobu referenčního období, zejména pak když vykonával svou pracovní činnost v orgánech nebo agenturách Unie, a tedy v rámci mezinárodní organizace.

69 V analýze skutkového stavu uvedené věci měl Tribunál navzdory domněnce uvedené v bodě 66 výše za to, že v projednávaném případě Komise správně rozhodla, že obvyklé bydliště žalobce ve státě zaměstnání během referenčního období bylo prokázáno.

70 Určení obvyklého bydliště totiž zůstává úkonem, který musí být založen na analýze skutkových okolností, v rámci níž jsou zkoumány osobní a profesní vazby, které si vytvořil dotyčný úředník nebo zaměstnanec.

71 V této analýze skutkových okolností hraje přitom určující roli předpoklad, na němž spočívá čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, a sice že státní příslušnost určité osoby představuje vážnou indicii, že existují četné a těsné vazby mezi touto osobou a zemí její státní příslušnosti (viz rozsudek ze dne 5. října 2020, Brown v. Komise, T-18/19, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:465, bod 82 a citovaná judikatura).

72 V konečném důsledku musí být rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), s ohledem na výše uvedené skutečnosti, vykládán tak, že z něj vyplývá, že výkon činnosti v mezinárodní organizaci, když k němu dochází ve státě místa zaměstnání, může být zohledněn pro účely určení obvyklého bydliště úředníka nebo zaměstnance, který má nebo měl státní příslušnost státu zaměstnání během referenčního období podle čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, třebaže nemůže být vykládán tak, že tento výkon sám osobě znamená, že zakládá vazbu k tomuto státu.

73 Kromě toho nelze pro účely určení obvyklého bydliště žalobce v projednávané věci vyvodit žádný závěr z rozsudku ze dne 25. září 2014, Grazyte v. Komise (T-86/13 P, EU:T:2014:815), který se týkal litevské státní příslušnice, která získala italskou státní příslušnost a byla přijata do zaměstnání Evropským institutem pro rovnost žen a mužů (EIGE), který má sídlo ve Vilniusu (Litva).

74 Posuzované situace jsou totiž odlišné, jelikož zaměstnankyně dotčená v uvedené věci vykonávala činnost v mezinárodní organizaci nacházející se mimo stát místa zaměstnání, zatímco v projednávané věci byly činnosti vykonávány v mezinárodní organizaci usazené v tomto státě. Tento rozdíl nelze podceňovat, jelikož cílem sledovaným čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu je zajistit orgánům, institucím a jiným subjektům Unie co možná nejrůznorodější nábor zaměstnanců z hlediska původu a státní příslušnosti.

– Ke skutkovým okolnostem pro účely určení místa obvyklého bydliště žalobce v referenčním období

75 Po objasnění použitelných pravidel je třeba zkoumat, zda, jak tvrdí žalobce, mohla mít Komise za to, že žalobce během referenčního období přemístil své obvyklé bydliště do Belgie.

76 Za tímto účelem je třeba použít důkazní pravidlo připomenuté v 42 výše, podle kterého je na úředníkovi nebo zaměstnanci požadujícímu příspěvek za práci v zahraničí, aby prokázal, že splňuje podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu.

77 Ve druhém případě popsaném v bodě 37 výše toto ustanovení vyžaduje, aby dotyčný úředník prokázal, že měl své obvyklé bydliště mimo stát místa zaměstnání, jehož je státním příslušníkem, nepřetržitě po celé referenční období specifikované uvedeným ustanovením.

78 Podle judikatury je obvyklým bydlištěm místo, které si osoba se záměrem, aby mělo trvalý charakter, zvolila za stálé nebo obvyklé centrum svých zájmů, přičemž pojem bydliště zahrnuje vedle fyzické přítomnosti na určitém místě rovněž úmysl přiznat této skutečnosti kontinuitu vyplývající z životních zvyklostí a rozvíjení obvyklých společenských vztahů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2007, F v. Komise, T-324/04, EU:T:2007:140, bod 48).

79 Za účelem určení místa obvyklého bydliště je třeba vzít v úvahu objektivní skutkové okolnosti související se soukromým a profesním životem dotyčné osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise, T-273/17, EU:T:2018:480, body 87 a 88).

80 V projednávaném případě je nesporné, že v období od 1. května 2013 do 31. srpna 2019:

– žalobce bydlel nepřetržitě v Belgii;

– v roce 2014 se k němu tamtéž připojila jeho manželka;

– byli v Belgii oddáni;

– jeho manželka tamtéž pracovala na základě smlouvy na dobu neurčitou;

– narodily se jim v Belgii dvě děti;

– jedno z dětí navštěvovalo v Belgii školu a druhé z nich jesle.

81 V této souvislosti Komise v odpovědi na stížnost měla za to, že s ohledem na kritéria formulovaná judikaturou, zejména pak kritéria profesní činnosti a osobních vazeb, je třeba mít za to, že se obvyklé bydliště žalobce nacházelo v Belgii.

82 Žalobce uvádí následující skutečnosti, aby prokázal, že navzdory skutečnostem, které byly uvedeny výše, jeho obvyklé bydliště zůstalo ve Francii během celého referenčního období, aniž bylo přeneseno do Belgie:

– žil ve Francii během svého dětství, studoval a poté pracoval v tomto státě a měl perspektivu kariérního vývoje vedoucího k obsazení stálého pracovního místa ve veřejné správě;

– jeho rodiče, jakož i jeho sourozenci bydleli ve Francii, a tamtéž poznal svou manželkou, francouzskou státní příslušnici;

– koupil nemovitost ve Francii před svým odchodem do Belgie a ponechal si ji v době, kdy pracoval v Komisi, aniž ji pronajal; ve Francii si rovněž ponechal číslo mobilního telefonu a bankovní účet;

– během svého období zaměstnání v Komisi uzavřel pouze smlouvu na dobu určitou s možností obnovení, jejíž celková délka nemohla přesáhnout šest let, a která jej tedy stavěla do nejistého pracovního postavení; navíc po toto období pobíral příspěvek za práci v zahraničí.

83 V tomto ohledu je třeba uvést, že tyto informace poskytnuté žalobcem svědčí o tom, jak zdůrazňuje, že si k Francii vytvořil těsné vazby.

84 Takové vazby však samy o sobě nemohou znamenat, že si žalobce po referenční období skutečně zachoval obvyklé bydliště v tomto státě.

85 Zaprvé, obvyklé bydliště žalobce nelze situovat do Francie z důvodu, že v tomto státě před začátkem referenčního období žil, studoval a pracoval na začátku své kariéry. Skutečnost, že žalobce žil v určitém státě a věnoval se tam činnostem odpovídajícím jeho věku je součástí jeho osobní historie, ale nemůže sama o sobě znamenat, že si v něm zachoval své obvyklé bydliště.

86 Zadruhé totéž platí pro okolnost, že žalobcovi blízcí bydlí ve Francii. Tato okolnost neprokazuje, že si žalobce nevytvořil trvalé vazby mimo tento stát. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že rodinná vazba mezi rodičem a dítětem není nezbytně rozhodující pro určení obvyklého bydliště osoby, která založila svou vlastní rodinu. Aniž by byl popírán význam této vazby, skutečnost, že úředník nebo zaměstnanec bydlí v určitém státě se svou manželkou a dětmi, přičemž každý z nich se věnuje činnostem odpovídajícím životní etapě, ve které se nachází (práce, škola, jesle), lze považovat za významnou, pokud se jedná o určení místa obvyklého bydliště ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.

87 Je pravda, že žalobce tvrdí, že se svou manželkou se seznámil ve Francii. Tato okolnost jí však nezabránila v tom, aby se dne 25. srpna 2014 za ním přestěhovala do Bruselu, jak sám uvedl, aby tam založili rodinu, a také se tam zavázala v rámci pracovní smlouvy na dobu neurčitou, načež se stala v Belgii daňovým rezidentem. V prostoru, kde se občané Unie mohou přemisťovat podle své libovůle a kde je zakázána diskriminace na základě státní příslušnosti, nemůže určení obvyklého bydliště vyplývat pro úředníka nebo zaměstnance ze státní příslušnosti jeho manželky.

88 V tomto ohledu žalobce v odpovědi na otázku položenou Tribunálem dodal, že když se za ním jeho manželka přestěhovala v roce 2014 do Bruselu, tedy více než rok po jeho nástupu do služeb Komise, nebylo to proto, že se rozhodli zřídit si hlavní centrum svých zájmů v Belgii, ale proto, že byla ve třetím měsíci těhotenství a chtěla prožít své těhotenství v přítomnosti svého manžela. Kromě toho si zachovala obchodní společnost ve Francii, která po celou zbývající část referenčního období zůstala neaktivní.

89 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedením této skutečnosti žalobce upřesňuje osobní důvody, které vedly jeho manželku k tomu, aby jej v roce 2014 následovala do Bruselu. Takové důvody přitom nemohou být s ohledem na judikaturu zohledněny pro určení místa obvyklého bydliště ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu. Podle judikatury se totiž Tribunál nemůže vyslovit k subjektivním důvodům, které vedly osobu k usazení se se svou rodinou v určité zemi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. září 2014, Grazyte v. Komise, T-86/13 P, EU:T:2014:815, body 56 a 57).

90 Zatřetí, skutkové okolnosti, na něž poukazuje žalobce, rovněž neumožňují učinit závěr, že jeho obvyklé bydliště zůstalo po celé referenční období ve Francii. Skutečnost, že si v tomto státě ponechal nemovitost, neprokazuje jeho úmysl situovat do ní trvalé nebo obvyklé centrum svých zájmů. Tato nemovitost nacházející se v blízkosti bydlišti jeho rodičů a jeho sourozenců, mohla být investicí nebo rekreačním objektem určeným k víkendovým a prázdninovým pobytům rodiny žalobce. V tomto ohledu je příznačné, že žalobce tuto nemovitost, která se nachází v Compiègne (Francie) neuvedl jako místo svého bydliště při nástupu do zaměstnání u Komise v roce 2013.

91 Stejně tak není relevantní, že si ve Francii ponechal mobilní telefonní číslo a bankovní účet (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Wywiał-Prząda v. Komise, T-592/18, EU:T:2019:820, bod 65). Žalobce mohl mít rovněž číslo mobilního telefonu v Belgii nebo mohl mít za to, že v návaznosti na zrušení poplatků za mezinárodní spojení je méně nákladné zachovat si smlouvu na poskytování služeb mobilní komunikace s francouzským operátorem. Kromě toho měl žalobce v Belgii bankovní účet. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že dokumenty předložené žalobcem k prokázání existence plateb odpovídajících dálničnímu mýtnému ve Francii dokládají, že tyto platby byly provedeny pomocí karty k účtu založenému u belgické banky.

92 Začtvrté skutečnost, že žalobce pracoval u Komise na základě smlouvy na dobu určitou, nebrání závěru, že i když tato smlouva nemohla být prodloužena po uplynutí šesti let, žalobce se usadil v Bruselu s úmyslem tam setrvat. Důkazem toho je, že na konci této smlouvy hledal práci v rámci unijních orgánů v Belgii, a nikoli ve Francii, a že se v Belgii zaregistroval jako uchazeč o zaměstnání.

93 Kromě toho skutečnost, že žalobce pobíral příspěvek za práci v zahraničí během doby zaměstnání u Komise, je irelevantní pro posouzení nároku žalobce na příspěvek za práci v zahraničí při jeho nástupu do agentury REA. Z článku 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu totiž vyplývá, že tento nárok musí být posuzován při nástupu. Vzhledem k tomu, že mezi skončením smlouvy uzavřené s Komisí a začátkem smlouvy uzavřené s agenturou REA uplynuly čtyři měsíce, musel být nárok na příspěvek za práci v zahraničí znovu přezkoumán při nástupu žalobce do zaměstnání v této agentuře. (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise, T-273/17, EU:T:2018:480, bod 112).

94 Pokud jde o období po 30. dubnu 2019, žalobce zdůrazňuje, že když zůstal v Belgii až do 31. srpna 2019, bylo to proto, že dokončoval plnění povinností vyplývajících z jeho smlouvy uzavřené s Komisí a čekal na výsledky výběrových řízení organizovaných Komisí a REA, kterých se účastnil během plnění této smlouvy.

95 Na podporu této argumentace žalobce uvádí, že od 16. května 2019, tedy patnáct dnů po uplynutí platnosti smlouvy s Komisí, obdržel od REA povzbudivou informaci, díky které se před ním otevřela perspektiva, že bude do této agentury přijat, a že mu nabídka zaměstnání pocházející od této agentury došla dne 7. června 2019, tedy méně než šest týdnů po tomto uplynutí platnosti smlouvy. Velmi rychle tak měl jistotu, že bude moci pokračovat ve svých pracovních činnostech v unijní agentuře.

96 Za těchto podmínek s ohledem na krátkost období, které jej dělilo od jeho nástupu do zaměstnání v REA, což bylo navíc období, které se z valné části krylo s letními prázdninami, považoval za zbytečné přestěhovat se se svou rodinou do Francie, přestože si tam zachoval své obvyklé bydliště.

97 Komise má za to, že během čtyř měsíců od 1. května do 31. srpna 2019 se obvyklé bydliště žalobce nacházelo v Belgii. Žalobce totiž neprokázal, že se během tohoto období jeho obvyklé bydliště nacházelo mimo tuto zemi. Navíc projevil úmysl přiznat tomuto bydlišti kontinuitu vyplývající ze životních zvyklostí tím, že setrval v témže bytě se svou manželkou, která pracovala rovněž v Belgii, a se svými dětmi, které navštěvovaly školu a jesle. A konečně, rozhodl se, že se zaregistruje v Belgii jako nezaměstnaný a bude tam hledat práci.

98 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že skutečnosti uvedené žalobcem týkající se období následujícího po výkonu jeho pracovních povinností v Komisi nezpochybňují analýzu, která byla rozvinuta v bodech 80 až 93 výše, na jejímž základě byl učiněn závěr, že během referenčního období, které zahrnuje období, během kterého žalobce vykonával pracovní povinnosti v Komisi, si žalobce zřídil své obvyklé bydliště ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu v Belgii, tj. ve státě místa zaměstnání, který je rovněž státem jeho státní příslušnosti.

99 Tyto skutečnosti nijak nevyvracejí závěr, že měl v období od 1. května 2013 do 31. srpna 2019 svoje obvyklé bydliště v Belgii, ale naopak jej posilují tím, že dokládají, že si nehledal práci ve Francii, nýbrž v Belgii, čím je prokázán jeho úmysl setrvat v posledně uvedeném státě.

100 Z této analýzy skutkových okolností vyplývá, že skutečnosti tvrzené žalobcem, ať již posuzované společně, nebo samostatně, nemají vliv na správnost posouzení provedeného Komisí ohledně místa, kde měl své obvyklé bydliště během referenčního období. Ze skutečnosti, že bydlel v Belgii se svou manželkou a dětmi, přičemž každý z nich se věnoval činnostem odpovídajícím životní etapě, v níž se nacházel, je zjevné, jak uvedla Komise, že obvyklé bydliště žalobce bylo v tomto státě.

101 Rozhodnutí Tribunálu by bylo totožné, i kdyby, jak tvrdil žalobce, bylo třeba předpokládat, že pracovní činnost vykonávaná pro Komisi v období od 1. května 2013 do 30. dubna 2019 nemohla založit trvalé vztahy s Belgií.

102 Za tohoto předpokladu by totiž bylo třeba učinit stejný závěr jako Komise, že skutečnost, že žalobce zůstal v Belgii se svou manželkou a dětmi po uplynutí platnosti smlouvy uzavřené s tímto orgánem a že se v uvedeném státě zaregistroval jako uchazeč o zaměstnání, byť jen na velmi krátkou dobu, postačuje k prokázání, že jeho obvyklé bydliště bylo v tomto státě.

103 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury skutečnost, že si dotyčný během desetiletého referenčního období zachoval po velmi krátkou dobu své bydliště v zemi místa zaměstnání, postačuje ke ztrátě nebo odepření příspěvku za práci v zahraničí (viz bod 40 výše).

104 Domněnka, kterou uplatňuje žalobce, pokud by existovala, by tedy byla neúčinná, jelikož by nezměnila posouzení provedené Komisí v napadeném rozhodnutí, neboť skutečnosti, které Komise uvedla, postačují k učinění závěru, že během části referenčního období se jeho obvyklé bydliště nacházelo v Belgii.

105 Závěrem je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že důkazní břemeno ohledně neexistence trvalých vazeb v zemi místa zaměstnání spočívá na tom, kdo se domáhá příspěvku za práci v zahraničí (viz bod 42 výše) je třeba mít za to, že žalobce v projednávané věci neprokázal, že měl během celého referenčního období své obvyklé bydliště mimo Belgii.

– Ke srovnání situace žalobce v projednávané věci se situací žalobce ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17)

106 Žalobce tvrdí, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je jeho situace odlišná od situace žalobce ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), citovaný Komisí v napadeném rozhodnutí. Na rozdíl od něj totiž žalobce v uvedené věci uzavřel manželství s belgickou státní příslušnicí, studoval, bydlel

a pracoval v Belgii po celé referenční období, během tohoto období pracoval pro Komisi na základě smlouvy o dočasném pracovním poměru v rámci agenturního zaměstnávání, tj. na účet belgické společnosti, a již dříve pobíral příspěvek za práci v zahraničí protiprávně.

107 Komise s touto argumentací nesouhlasí.

108 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480, bod 91), Tribunál zamítl žalobu znějící na zrušení rozhodnutí, kterým byl žalobci při jeho nástupu do zaměstnání u unijní agentury v Bruselu odepřen příspěvek za práci v zahraničí upravený v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.

109 Toto rozhodnutí bylo přijato s odůvodněním, že v uvedené věci měl žalobce belgickou státní příslušnost, bydlel nepřetržitě v Bruselu po celé desetileté referenční období, uzavřel v Belgii manželství s belgickou státní příslušnicí, měl tam tři děti narozené v Bruselu a po přechodnou dobu mezi dvěma smlouvami uzavřenými s unijními orgány tam vykonával výdělečnou činnost v soukromém sektoru.

110 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, jeho situace je podobná situaci žalobce ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), jelikož oba mají belgickou státní příslušnost, oba bydleli v Bruselu po celou dobu nebo část referenčního období, uzavřeli tam manželství, narodily se jim tam děti, oba uzavřeli v Bruselu pracovní smlouvy na dobu určitou s unijními orgány a agenturami a v mezidobí mezi dvěma takovými smlouvami tam setrvali.

111 Je pravda, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), se žalobce seznámil se svou manželkou, belgickou státní příslušnicí, v Belgii, zatímco v projednávané věci se žalobce seznámil se svou manželkou, která je francouzskou státní příslušnicí, ve Francii před svým odjezdem za prací u Komise. V obou případech však dotyční žili během celého referenčního období nebo po jeho značnou část v zemi místa zaměstnání se svou manželkou a dětmi.

112 Je rovněž pravda, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), žalobce během období mezi dvěma smlouvami uzavřenými s Unií pracoval pro belgické agentury práce, zatímco v projednávané věci se žalobce stal nezaměstnaným a byl evidován jako uchazeč o zaměstnání v Belgii. Tento rozdíl však není relevantní pro určení obvyklého bydliště žalobce. Unijní soud totiž nemůže v případě příspěvku za práci v zahraničí vyvozovat právní účinky z volby zaměstnance mezi tím, zda se zaregistruje v témže státě jako uchazeč o zaměstnání (jak tomu bylo v případě žalobce v projednávané věci), nebo zda bude pracovat pro unijní orgán prostřednictvím agentury práce, jelikož tato volba může být vedena subjektivními důvody, které spadají do sféry soukromého života a nemohou být z tohoto důvodu zohledňovány pro účely použití čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu (viz bod 89 výše).

113 Relevantní není ani skutečnost, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), žalobce již dříve pobíral příspěvek za práci v zahraničí protiprávně. Jak totiž bylo rozhodnuto v bodě 112 tohoto rozsudku, v případě neexistence kontinuity jednotlivých smluv mezi žalobcem a orgány a institucemi Unie musí být nárok na toto odstupné znovu posouzen při každém novém nástupu dotyčné osoby do zaměstnání. Skutečnost, že dříve pobíral příspěvek za práci v zahraničí protiprávně, tak nemůže

mít vliv na rozhodnutí, která jsou později přijímána ohledně tohoto příspěvku pro dotyčného úředníka nebo zaměstnance. Za těchto podmínek Tribunál neshledává, v čem by tato okolnost mohla být použita jako argument pro posouzení, které musí orgán provést v jiném případě.

114 Proto je třeba tento argument odmítnout.

– *K důsledkům, které podle žalobce vyplývají z přístupu zaujatého Komisí*

115 Podle žalobce by přístup Komise spočívající v odepření příspěvku za práci v zahraničí vedl k málo uspokojivým výsledkům pro Unii i její úředníky nebo zaměstnance. Na podporu svého tvrzení žalobce uvádí následující čtyři argumenty:

– postačovalo by, aby Komise podle své libovůle oddálila nástup zaměstnance, který legálně pobíral příspěvek za práci v zahraničí v rámci předchozí smlouvy, aby jej tím zbavila nároku na tento příspěvek;

– zaměstnanci by byli podněcováni k výdajům za stěhování do jiného státu, aby mohli nadále pobírat příspěvek za práci v zahraničí, na který měli nárok při předchozím přijetí do zaměstnání, třebaže již přijali nabídku zaměstnání, které začíná o několik měsíců později v agentuře nacházející se ve stejném místě;

– článek 27 služebního řádu, podle kterého úředníci musí být vybíráni na co nejširším zeměpisném základě, by nebyl dodržen, neboť hrozí, že se smluvní zaměstnanci, kteří mají zkušenosti v rámci orgánů Unie, vzdají kariéry v této organizaci a vrátí se do země svého původu;

– kontext, ve kterém byl vypracován čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, se v průběhu času zásadně změnil; v současné době je vzácnější být unijním orgány zaměstnán rovnou v postavení úředníka.

116 Komise s touto argumentací nesouhlasí.

117 Tribunál na ni odpovídá následujícím způsobem.

118 První dva argumenty vycházejí z předpokladu, že žalobce nemohl navázat trvalé vztahy se zemí místa zaměstnání během období, kdy pro Komisi pracoval jako smluvní zaměstnanec.

119 Z bodů 75 až 93 výše přitom vyplývá, že v určitém okamžiku během období, kdy žalobce pracoval pro Komisi, přenesl své obvyklé bydliště do Belgie.

120 Vzhledem k tomu, že je třeba mít za to, že žalobce měl v období, kdy pracoval pro Komisi, své obvyklé bydliště v Belgii, nemohl by se domáhat příspěvku za práci v zahraničí, i kdyby se znovu usadil ve Francii od 1. května do 31. srpna 2019.

121 Za těchto podmínek nemohou být orgán nebo agentura Unie v podobných případech motivovány k tomu, aby odložily nástup zaměstnance, který legálně pobíral příspěvek za práci v zahraničí v rámci předchozí smlouvy, aby jej takto zbavily tohoto příspěvku.

122 V každém případě orgán nebo agentura, které by takto postupovaly pouze za tímto účelem, by nesplnily povinnost jednat s náležitou péčí, kterou musí být vedeny jejich rozhodnutí. Tato povinnost zejména vyžaduje, aby v případě, kdy orgán nebo agentura rozhodují o situaci úředníka, vzaly v úvahu veškeré skutečnosti, které mohou být určující pro jejich rozhodnutí a aby při tom zohlednily nejen zájem služby, nýbrž i zájem dotyčného úředníka (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. května 1980, Kuhner v. Komise, 33/79 a 75/79, EU:C:1980:139, bod 22, a ze dne 29. června 1994, Klinke v. Soudní dvůr, C-298/93 P, EU:C:1994:273, bod 38).

123 Stejně tak by bylo zbytečné, aby tento zaměstnanec činil výdaje za přestěhování do jiného státu, aby mohl nadále pobírat příspěvek, na který měl nárok při předchozím přijetí do zaměstnání.

124 Pokud jde o žalobcův třetí argument, je třeba uvést, že z důvodů uvedených v souvislosti s prvními dvěma tvrzenými riziky neexistuje riziko, že se zaměstnanci se zkušenostmi v rámci těchto orgánů nebo agentur po přerušení mezi dvěma smlouvami vzdají pokračování ve své profesní dráze pouze z toho důvodu, že v rámci nového zaměstnání ztratí nárok na příspěvek za práci v zahraničí. V každém případě čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu směřuje k zajištění mnohonárodnostního charakteru orgánů. Proto je třeba i tento argument odmítnout.

125 Totéž platí pro žalobcův čtvrtý argument. I za předpokladu, že by změny zaznamenané v kariérním vývoji úředníků byly prokázány, nemohly by mít vliv na použití pravidel, jejichž legalita není zpochybněna, jelikož unijní soud nemá pravomoc měnit z vlastní iniciativy podmínky, za kterých existuje nárok na příspěvek za práci v zahraničí.

126 Argumenty žalobce uvedené v bodě 115 výše tedy musí být odmítnuty.

127 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba rozhodnout, že žalobce neprokázal, že měl obvyklé bydliště mimo zemi místa zaměstnání po celé referenční období ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.

128 Jediný žalobní důvod, a v důsledku toho i celou žalobu, je tedy třeba zamítnout.

K nákladům řízení

129 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

130 Vzhledem k tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch a Komise požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobce ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) LF ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Gervasoni Nihoul Frendo

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. září 2021.

Podpisy